

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/28/2018
Identifikačné číslo spisu: 1708899879
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1708899879.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: L + T, s. r. o., Šancová 68, Bratislava, IČO: 35 727 420, zastúpeného advokátom JUDr. Jindřich Stoszek, Černyševského 194, Bratislava proti žalovaným: 1/ G., P., zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Janáčom, Wilsonova 3, Bratislava a 2/ JOLA - Inštitút lekárskej kozmetiky, s. r. o., Záhradnícka 95, Bratislava, IČO: 35 845 376, o zaplatenie 5 194,28 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10Cb 135/2008, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 7. júna 2016, č. k. 2Cob 237/2015- 445, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej 1/ o d m i e t a.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Pezinku rozsudkom z 5. júna 2012, č. k. 10Cb 135/2008-349 zamietol žalobu voči žalovanej 1/. Žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 818,73 eur so 14,25% úrokom z omeškania od 20. 09. 2007 až do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázané a medzi účastníkmi ani nebolo sporné, že žalobca a žalovaná 1/ uzavreli 30. 08. 1999 komisionársku zmluvu, predmetom ktorej bol stanovenie práv a povinností medzi dodávateľom a odberateľom kozmetických výrobkov pre maloobchod s predajným miestom v kozmetickom salóne JOLA. Spolupráca medzi nimi prebiehala až do 31. 10. 2002, kedy žalovaná 1/ so žalovaným 2/ uzavrela zmluvu o predaji podniku. Súd dospel k záveru, že na základe tejto zmluvy nedošlo len k prevodu vlastníckeho práva k veciam, iným právam a majetkovým hodnotám zo žalovanej 1/ na žalovaného 2/, ale došlo v zmysle čl. II bodu 2 zmluvy a § 476 ods. 1 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka aj k prevzatíu záväzkov žalovanej 1/ voči žalobcovi zo zmluvy o spolupráci pri predaji kozmetických výrobkov značky SANS SOUCIS z 30. 08. 1999 na žalovaného 2/. Ďalej uviedol, že sa stotožnil s názorom žalobcu,

že na žalovaného 2/ neprešlo vlastnícke právo ku komisionárskemu tovaru, nakoľko vlastníkom tovaru až do jeho predania je žalobca a keďže žalovaná 1/ nikdy nenadobudla vlastnícke právo k tovaru, ktorý bol predmetom komisie, nikdy nemohla vlastnícke právo k nemu previesť na žalovaného 2/. Súd má preukázaný vznik záväzko-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1/, z ktorého žalovaný 2/ prevzal záväzky voči žalobcovi a v súvislosti s ktorým bola žalobcovi spôsobená škoda v sume 4 818,73 eur, a to nevrátením ani nezaplatením dodaného tovaru. Žalobca má právo na náhradu škody, nakoľko v konaní bolo preukázané splnenie všetkých podmienok zodpovednosti za spôsobenú škodu a to, že došlo k porušeniu povinnosti zo záväzku, spôsobeniu škody a bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti zo záväzku a vznikom škody, preto súd žalobe v časti 4 818,73 eur vyhovel. Tým, že žalovaný 2/ riadne a včas nesplnil záväzok z titulu náhrady škody, dostal sa do omeškania s jej úhradou, ktoré omeškanie naďalej trvá. Súd preto priznal žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s § 369 ods.1 Obchodného zákonníka.

3. Ďalej uviedol, že žalovaný 2/ platne prevzal záväzky žalovanej 1/ voči žalobcovi z komisionárskej zmluvy, z ktorého vzťahu žalobcovi jednoznačne vznikla škoda, preto súd priznal žalobcovi náhradu škody za nevrátený a nezaplatený tovar na komisiu a zaviazal žalovaného 2/ na peňažné plnenie.

4. Ustanovenie § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka zakladá zákonné ručenie žalovanej 1/ ako predávajúcej za splnenie prevedených záväzkov žalovanému 2/ ako kupujúcemu, pričom vzťah medzi žalovanou 1/ ako predávajúcou a žalobcom ako veriteľom sa riadi Obchodným zákonníkom, keďže sa jedná o ručenie za splnenie záväzku, ktorý podlieha režimu Obchodného zákonníka. Ak by boli splnené všetky zákonné náležitosti a kupujúci /žalovaný 2/ by nesplnil veriteľovi /žalobcovi/ jeho pohľadávku, mohol veriteľ požadovať plnenie od predávajúceho. V konaní však nebolo preukázané, že by žalobca ako veriteľ v súlade s § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka písomne vyzval žalovaného 2/ ako dlžníka na plnenie a žalovaný 2/ neplnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po výzve. Samotná konateľka žalobcu uviedla, že nemala dôvod žiadať tovar späť od pána R. - zástupcu žalovaného 2/, prípadne od firmy, nakoľko žalobca s nimi nemal uzavretú žiadnu zmluvu. Žalobca navrhol vstup žalovaného 2/ do konania, ale že by ho pred vstupom do konania písomne vyzval na plnenie, žalobca nepreukázal. V konaní ani nebolo preukázané, že by žalobca ako veriteľ vyzvanie uskutočniť nemohol alebo by bolo nepochybné, že žalovaný 2/ ako dlžník svoj záväzok nesplní, preto súd mal za to, že vyzvanie bolo potrebné. Z dôvodu absencie písomnej výzvy na plnenie adresovanej žalovanému 2/, žalobcovi nevznikol nárok na splnenie záväzku od žalovanej 1/ ako ručiteľky, preto súd žalobu voči žalovanej 1/ zamietol. Súd postupom podľa ustanovenia § 151 ods. 3 O. s. p. o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vzhľadom na zložitosť prípadu.

5. Na základe odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti, ktorou zamietol žalobu voči žalovanej 1/, vec prejednal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací. Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom z 26. novembra 2013, č. k. 2Cob 328/2012-376 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a žalovanej 1/ a žalovanému 2/ uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4 818,73 eur so 14,25% úrokom z omeškania od 20. 09. 2007 až do zaplatenia.

6. Na dovolanie žalovanej 1/, podané proti rozsudku odvolacieho súdu z 26. novembra 2013, č. k. 2Cob 328/2012, vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací a rozhodol uznesením z 19. augusta 2015, č. k. 5Obdo 15/2014-417 tak, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. Po vrátení veci Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom zo 7. júna 2016, č. k. 2Cob 237/2015-445 a zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 3 225,43 eur s úrokom z omeškania 14,25% od 20. 09. 2007 až do zaplatenia tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalovaným uložil zaplatiť žalobcovi 153,55 eur trovy dovolacieho a odvolacieho konania tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do

výšky plnenia povinnosť druhého žalovaného. Súčasne zmenil uznesenie súdu prvej inštancie z 3. januára 2014, č. k. 10Cb 135/2008-401 tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 852,32 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého žalovaného.

8. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z dokazovania súdu prvej inštancie je zrejmé, že žalobca a žalovaná 1/ uzavreli 30. 08. 1999 komisionársku zmluvu, predmetom ktorej bolo stanovenie práv a povinností medzi dodávateľom a odberateľom kozmetických výrobkov pre maloobchod s predajným miestom v kozmetickom salóne JOLA, na základe ktorej prebiehala spolupráca medzi žalobcom a žalovanou 1/ až do 31. 10. 2002, kedy žalovaná 1/ so žalovaným 2/ uzavrela zmluvu o predaji podniku. Na základe tejto zmluvy nedošlo len k prevodu vlastníckeho práva k veciam, iným právam a majetkovým hodnotám zo žalovanej 1/ na žalovaného 2/, ale došlo v zmysle čl. II bodu 2 zmluvy a § 476 ods. 1 a nasl. Obchod. zák. aj k prevzatíu záväzkov žalovanej 1/ voči žalobcovi zo zmluvy o spolupráci pri predaji kozmetických výrobkov značky SANS SOUCIS z 30. 08. 1999 žalovaným 2/.

9. Zo zhodných výpovedí účastníkov a listinných dôkazov mal súd preukázané, že žalovaná 1/ zaslala inventúrny zoznam komisného tovaru, ktorý zostal v salóne a ktorého hodnota predstavovala 97 170,-Sk. Tento tovar bol fakturovaný faktúrou č. 2003045 z 21. 02. 2003 a žalovaná 1/ uvedenú faktúru za predaný tovar nerozporovala, v celom rozsahu ju uznala. Rovnaká skutočnosť vyplynula aj z výsluchu žalovanej 1/ na súde prvej inštancie, čím bolo preukázané, že inventúrny zoznam komisného tovaru v sume 97 170,-Sk, predstavujúci teraz sumu 3 225,43 eur, tvoriaci prílohu fa č. 2003045 z 21. 02. 2003, žalovaná nerozporovala a súhlasila s ňou.

10. K námietke žalovanej 1/, týkajúcej sa výkladu ust. § 306 ods. 1 Obchod. zák., odvolací súd uviedol, že hmotnoprávna podmienka pre uplatnenie nároku voči ručiteľovi uvedená v tomto ustanovení splnená bola. Podľa ust. § 306 ods. 1 Obchod. zák. veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nesplní svoj záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nesplní, najmä pri vyhlásení konkurzu. V prípade, že by sa vyžadovala písomná výzva na splnenie dlhu aj pri predaji podniku, takouto výzvou na splnenie dlhu je aj žaloba po tom, ako bola doručená dlžníkovi. V tejto súvislosti poukázal na judikát Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obo 248/98. Ďalej uviedol, že zmyslom tohto ustanovenia je informovať dlžníka, resp. pripomenúť mu splatný záväzok a vyzvať ho na plnenie, čo v tomto prípade splnené bolo doručením žaloby žalovanému 2/ ako dlžníkovi. Dlžník mal dostatok času, aby uspokojil pohľadávku veriteľa, avšak nakoľko sa tak nestalo, titulom ručenia prechádza táto povinnosť na žalovanú 1/ ako ručiteľku. Žalovaný 2/ bol pribratý do konania na základe uznesenia zo 07. 06. 2004. Žaloba bola žalovanému 2/ dlžníkovi doručená v súlade s ust. § 48 ods. 2 O. s. p. 04. 06. 2005. Ak žalovaná 1/ namieta, že ide o podstatnú výnimku zo zásady, že rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozhodnutia, lebo účelom ust. § 306 ods. 1 Obchod. zák. je akási informačná povinnosť dlžníkovi, ak opomenul plniť svoj splatný záväzok a poskytnutie mu ďalšej možnosti na plnenie, táto povinnosť splnená nebola.

11. Pokiaľ žalovaná 1/ namieta, že bolo potrebné použiť ust. § 312 Obchod. zák., odvolací súd poukázal na ust. § 305 až § 311 Obchod. zák., ktoré platia primerane aj pri ručení, ktoré vzniká zo zákona. Odvolací súd vyslovil záver, že pokiaľ ide o žalovanú 1/ a žalovaného 2/ zaplatiť žalobcovi komisný tovar vyfakturovaný fa č. 2003045 v celkovej sume 97 170,-Sk, toto nie je medzi účastníkmi sporné, lebo žalobca a žalovaná 1/ zhodne potvrdili, že takýto tovar bol žalovanej 1/ dodaný a bol odovzdaný žalovanému 2/ v rámci zmluvy o predaji podniku. Keďže tovar nebol žalovaným 2/ zaplatený žalobcovi, avšak bol v rámci úhrady za predaný podnik zaplatený žalovanej 1/ a žalovaná 1/ vystupuje ako ručiteľ vo vzťahu k žalobcovi, je nesporné, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody, ktorá mu nezaplatením predmetného tovaru vznikla. Preto odvolací súd vyhovel žalobe v časti, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia, spolu so

14,25% úrokom z omeškania od 20. 09. 2007 až do zaplatenia.

12. Spornou zostala náhrada škody v súvislosti so zaplatením hodnoty stojana, ktorý bol vyfakturovaný žalovanej 1/ fa č. 2003046 v sume 48 000,-Sk. Je nesporné, že predmetný stojan bol žalovanej 1/ odovzdaný a že stojan spolu s testerami kozmetických výrobkov fakturovaných fa č. 2003046 bol v rámci predaja podniku odovzdaný podľa inventúrneho zoznamu žalovanému 2/. Spornou však zostala hodnota stojanu a skutočnosť, či žalobcovi v súvislosti s dodaním predmetného stojana vznikla škoda v takom rozsahu, v akom bola uplatnená podanou žalobou, resp. či mu vôbec nejaká škoda vznikla. Žalobca v priebehu celého konania nepreukázal, či predmetný stojan kúpil alebo ho dostal zadarmo, aká bola jeho hodnota a či mu v tejto súvislosti vznikla škoda. Z uvedených dôvodov súd v tejto časti žalobu zamietol.

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná 1/ dovolanie. Žiada napadnuté rozhodnutie vo vzťahu k nej zmeniť a žalobu zamietnuť. Zároveň žiada zmeniť aj výroky o náhrade trov celého konania tak, aby žalobca jej nahradil trovy konania. Prípustnosť dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

14. Predovšetkým namieta, že odvolací súd nesprávne právne posúdil vec tým, že nesprávne aplikoval ust. § 306 ods. 1 Obchod. zák., a preto zaviazal žalovanú 1/ zaplatiť sumu 3 225,43 eur s prisl. Nesúhlasí s právnym záverom, že absencia písomnej výzvy veriteľa dlžníkovi pred začatím súdneho konania voči ručiteľovi môže byť zhojená doručením žaloby dlžníkovi a podľa ktorých sa pri predaji podniku ručenie predávajúceho vzťahuje aj na tie záväzky kupujúceho, ktoré vznikli až po predaji podniku. Domnieva sa, že zmyslom ust. § 306 ods. 1 Obchod. zák. je prioritne stanovenie podmienok nastúpenia ručiteľského záväzku, pričom nie je s ohľadom na ust. § 312 Obchod. zák. relevantné, či takýto ručiteľský záväzok vznikol jednostranným vyhlásením /v zmysle ust. § 303 a nasl. Obchod. zák./ alebo zo zákona. Už zo samotnej podstaty ručenia ako inštitútu zabezpečenia záväzku vyplýva, že účinky tohto akcesorického záväzku osoby odlišnej od obligáčného dlžníka môžu, ale nemusia nastať. Hmotné právo tak určitým spôsobom chráni aj ručiteľov pred veriteľmi tým, že účinky nastúpenia ich záväzkov viaže na určité skutočnosti /výzva a márne uplynutie lehoty na plnenie/. Ak by tak nebolo, neexistoval by žiadny rozdiel medzi inštitútom ručenia a spoludlžníka. Samotné informovanie dlžníka, resp. pripomenutie jeho splatného záväzku je pritom až druhoradé. Opakovane nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že pre splnenie tejto podmienky je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku. Zastáva názor, že v konaní mali byť aplikované aj ustanovenia § 306 ods. 1 a § 312 Obchod. zák., ktoré sa dotýkajú zákonného ručenia vyplývajúceho z ust. § 477 ods. 3 Obchod. zák.

15. Podľa názoru dovolateľky súd nesprávne posúdil aj otázku vzniku nároku na náhradu škody a tým nesprávne zaviazal žalovanú 1/ v zmysle ust. § 373 Obchod. zák. Ako uviedol súd prvej inštancie, žalovaný 2/ kúpou podniku od žalovanej 1/ prevzal jej záväzky voči žalobcovi zo zmluvy o spolupráci pri predaji kozmetických výrobkov značky SANS SOUCIS z 30. 06. 1999. Medzi tieto záväzky patrilo aj záväzok predat' tieto kozmetické výrobky v komisii a po predaji ich kúpnu zmluvu žalobcovi vyúčtovať. Ako vyplynulo z dokazovania, v čase predaja podniku tovar do komisie existoval a žalovaný 2/ ich preukázateľne prevzal. V čase predaja podniku teda ešte nedošlo k zmenšeniu majetku žalobcu, nakoľko disponovanie s komisným tovarom len prešlo z jedného oprávneného držiteľa na iného. Súdy oboch inštancií mali preukázané, že žalobca bol o predaji podniku informovaný, nevyužil svoje oprávnenie vyplývajúce z ust. § 478 ods. 1 Obchod. zák. a zmluvu o spolupráci so žalovaným 2/ neukončil a ani žalovaného 2/ nevyzval na splnenie svojich povinností z uvedenej zmluvy, resp. nevyzval ho vydat' tovar. Dáva preto otázku, či žalobca vykonal všetky potrebné opatrenia na odvrátenie vzniku škody, preto v konaní nebolo preukázané, že by sa domáhal vrátenia vecí od žalovaného 2/.

16. Ďalej namieta, že v konaní bolo preukázané výpoveďou štatutárneho zástupcu žalobcu, svedkyne H. 21. 02. 2006 a svedkyne PhDr. E. 11. 12. 2009, že žalovaný 2/ s tovarom disponoval aj po predaji podniku a dokonca ho aj predával, čím realizoval aj záväzky, a to predaj tovaru na komisiu, ktoré na neho prešli z čl. IV. Bodu 2. zmluvy o

spolupráci. Momentom predaj kozmetických výrobkov vznikol žalovanému 2/ nový záväzok podľa čl. V. bod 3. zmluvy o spolupráci. Ak ho nespľnil, došlo k porušeniu povinností žalovaného 2/ a až následne, ak by žalovaný 2/ nevydal tovar na komisiu, resp. neuhradil jeho predajnú cenu, mohlo dôjsť k vzniku škody, za ktorú už žalovaná 1/ nenesie zodpovednosť.

17. Dovolateľka ďalej namieta, že odvolací súd síce podrobne zdôvodnil nedôvodnosť jedného zo žalovaných nárokov /zaplatenie za stojan/, neuviedol však, prečo považoval absenciu písomnej výzvy pred podaním žaloby za právne irelevantnú a prečo žalovaná 1/ má ručiť za spôsobenie škody vzniknutej po predaji podniku. S týmito otázkami sa podľa dovolateľky odvolací súd už po druhýkrát dostatočne nevysporiadal, preto rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatnej časti nepovažuje za riadne odôvodnené v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolateľka dospela k záveru, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a teda rozsudok trpí vadou zakladajúcou dôvodnosť podania dovolania. Žalovaná 1/ je presvedčená, že napadnutým rozsudkom došlo k nesprávnej aplikácii ust. § 306 ods. 1 § 477 ods. 3 a § 373 Obchod. zák. a tým jeho postup je zaťažený vadami, ktoré môžu viesť k jeho zmene, príp. k zrušeniu. Podaním z 28. júla 2017 žalovaná 1/ vzala svoj dovolací dôvod podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. späť a žiada, aby sa dovolací súd zaoberal len dovolacím dôvodom v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

18. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že vo veci už raz rozhodol dovolací súd uznesením, sp. zn. 5Obdo 15/2014, ktorý zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa v novom rozhodnutí riadil záväzným právnym názorom vysloveným dovolacím súdom v zrušujúcom rozhodnutí. Podľa jeho názoru nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 419 a nasl. C. s. p. Navrhuje dovolanie žalovanej 1/ odmietnuť a priznať žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky /ďalej len „najvyšší súd“/ ako súd dovolací /§ 35 C. s. p./, po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote /§ 427 ods. 1 C. s. p./ na to oprávnená osoba, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané /§ 424 C. s. p./, zastúpená advokátom v zmysle ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania /§ 443 C. s. p./ dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

20. Podľa ust. § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa, rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

21. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23. V danom prípade žalovaná 1/ prípustnosť dovolania vyvodila z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. a z ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

24. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Podľa § 440 C. s. p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

25. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolaťa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo /napr. rozhodnutia dovolacích súdov - sp. zn. 3Cdo 41/2017, 8Cdo 5/2017, 8Cdo 73/2017/.

26. Žalovaná 1/ vidí porušenie práva na spravodlivý proces v tom, že odvolací súd už druhýkrát dostatočne nevysvetlil, prečo považoval absenciu písomnej výzvy pred podaním žaloby za právne irelevantnú a prečo žalovaná 1/ má ručiť za spôsobenie škody vzniknutej po predaji podniku. V podstate namietala neúplné a nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

27. Dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu má všetky zákonom požadované náležitosti, uvedené v § 393 C. s. p. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty účastníkov konania, zaujal stanovisko k odvolacím námietkam, jasne a zreteľne vysvetlil, v čom považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny a v čom za nesprávny. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá sa týka len celkom ojedinelých prípadov, keď rozhodnutie odvolacieho súdu buď vôbec neobsahuje odôvodnenie alebo je rozporuplné a stručné tak, že z jeho obsahu nie je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodol tak ako rozhodol, čo zjavne nie je tento prípad.

28. Dovolaateľka výhradami k právnym záverom odvolacieho súdu a polemikou s právnymi názormi odvolacieho súdu, na ktorých spočíva napadnutý rozsudok, spojila svoje presvedčenie, že odvolací súd zasiahol do jej práva na spravodlivý proces. Z hľadiska obsahového nenamietala chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu odvolacím súdom, celkom zreteľne namietala, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení sporu. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Právne posúdenie veci však nezakladá zmätočnosť v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. /R 24/2017/.

29. Žalovaná 1/ v dovolaní ďalej namietala, že prípustnosť dovolania je daná aj podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená.

30. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť /prípadne aj dôvodnosť/ dovolania. Žalovaná 1/ však v dovolaní nešpecifikovala právnu otázku, o ktorej tvrdí, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Za riadne vymedzenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a v čom nesprávnosť jeho právneho posúdenia spočíva, nemožno považovať len poukázanie na ustanovenia § 306 ods. 1, § 312, § 477 a § 373 Obchod. zák., ktoré mali byť odvolacím súdom nesprávne aplikované.

31. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle ust. § 432 ods. 2 C. s. p. nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 C. s. p.

Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená /dovolací dôvod, na ktorý poukazuje dovolateľka/.

32. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že nie je jeho povinnosťou, aby si právnu otázku, ktorá mala byť riešená dovolacím súdom nesprávne, mal vyvodzovať sám. Jej riadne vymedzenie, teda riadne formulovanie, je povinnosťou strany, ktorá je v dovolacom konaní povinne zastúpená advokátom, ako kvalifikovaným právnym zástupcom. Jasne formulovaná právna otázka má v prvom rade naznačiť riešenie daného prípadu, požadované stranou a v druhom prípade jej znenie predstavuje všeobecný právny záver aplikovateľný v obdobných prípadoch v budúcnosti.

33. Vzhľadom na vedené skutočnosti dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol, pretože dovolateľka nevymedzila uplatnené dovolacie dôvody spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 C. s. p.

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje /§ 451 ods. 3 C. s. p./.

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.